

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

**† ПЪРВА НЕДЕЛЯ СЛЕД
ПЕТДЕСЕТНИЦА - НА ВСИЧКИ
СВЕТНИ**

Рече Господ на учениците Си: всеки, който Мене признае пред хората, ще призна и аз Него пред Моя Отец Небесен; а който се отрече от Мене пред хората, аз ще се отрека от него пред Моя Отец Небесен. Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който обича син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене; и който не взема кръста си, а следва подире Ми, не е достоен за Мене. Тогава Петър отговори и Му рече: ето, ние оставихме всичко и Те последвахме; какво, прочее, ще стане с нас? А Исус им рече: истина ви казвам, че вие, които Ме последвахте, при пакъбтието, кога Син Човеческий седне на престола на славата Си, ще седнете и вие на дванайсет престола, като съдите дванайсетте Израилеви колена; и всеки, който остави къща, или братя, или сестри, или баща, или майка, или жена, или деца, или нивя, заради Моето име, ще получи стократно и ще наследи живот вечен. А мнозина първи ще бъдат последни, и последни - първи. (Лит. ев. Мт 10:32-33, 37-38 и 19:27-30)

Отеческо наследство

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Когато попитали Христос Спасителя, коя заповед в закона е най-голяма, Той отговори: *влюби Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум (Мат. 22:37).*

Тая заповед се отнася до всички вярващи хора. Ала тази обич към Бога напълно може да се прояви само в любовта към въплътения се Негов единороден син Исус Христос. Може да се изрази тя само в спазването на евангелските повели за живот и благочестие, които

са заповеди на Бога Отца (Йоан. 14:24). До колко силна и беззаветна трябва да бъде тази любов и какви са нейните последици, това ни разяснява днес четеното евангелие. Нека си припомним думите му и да се поучим от тях.

Истинската вяра в Бога и истинската любов към Христа Господа е едно явно изповедничество. Който е повярявал и обикнал Исуса Спасителя, той не може да не изповядва Неговото име и да не проповядва Неговото учение открито пред хората. Пример за това са древните християни. Те били жестоко преследвани от езическата власт; осъждани били на страшни мъки: разпъвали ги на кръст, хвърляли ги в зъбите на зверовете, живи ги горили, с мечове ги посичали. Ала те понасяли всички безчестия и мъки с открит изповед на любовта и вярата си в Христа. *„Кой ще ни отлъчи от любовта Божия: скръб ли, притеснение ли, или гонение, глад ли, или голотия, опасност ли, или меч? както е писано: „заради Тебе веден ни умъртвяват; смятат ни като овци за клане. Но във всичко това одържаме преголяма победа чрез Оновова, Който ни възлюбил. Защото аз съм уверен, че ни смърт, нито живот, ни Ангели, ни Власти, нито Сили, ни настояще, нито бъдеще, ни височина, ни дълбочина, нито друга някоя твар ще може да ни отлъчи от любовта Божия в Христа Исуса, нашия Господ“ (Рим. 8:35-39).* Тия верни хора добре помнели думите на Спасителя, че всеки, който го признава пред хората и Той ще го признае пред небесния Отец. И обратно, че тия, които са повярявали в Него, но отпосле, по разни съображения, главно да не би да ги вземат за прости, не го

изповядват, срамят се да говорят и дори се отричат от Него, и Той ще се отрече от тях пред своя небесен Отец. Поради това те всецяло обичали своя Спасител и изповядвали вярата си в Него и пред най-злите тиранни. *Живеем ли, или умираме, ние сме Христови.* Това е девизът на тия, които са обичали Христа Спасителя повече от всичко.

Който обича баща или майка, син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене. Трябва да се разбира правилно смисъла на тези думи. Да обича някой повече Бога Спасителя, това не

ще рече, че той трябва да напусне своите родители и деца. Напротив, законът Божий повелява всекимү да обича своите близки и да се грижи за тяхното добро. Но това трябва да става при условие, че и те ще обичат Бога и ще изпълняват Неговите заповеди. Ако ли пък някой има кръвни близки сродници, които не само, че не изпълняват повелите на закона Божий, но пречат и нему да ги изпълни, той ще трябва да избере едно от двете: или да обикне всецяло Бога и да стои малко по-настрана от своите безверни близки, което е за предпочитане, или да остави те да разколебаят любовта му към Бога и тогава той ще бъде недостоен за Него. Защото, който искрено обича Бога, трябва да има решителността да се отмести по-настрана от това, което пречи на тая обич. *Който вземе кръста си и последва Христа, макар и далеч от своите близки, той е достоен за Него.* Св. Климент Александрийски казва: „ако някой от нас има баща, или син, или брат, който не вярва в Христа Господа и ако някой от тях ни върка да живеем според вярата и да постигнем живот на небето, ние сме длъжни да скъсаме общение с него... Ако твоя брат, или син, или жена, или който и да било друг, ти заговори за нещо богопротивно, нека в твоето лице спечели победа над тях Христос, който е страдал за тебе“.

Какво ще бъде на тия, които предпочитат с любовта си Господа Бога пред своите кръвни близки и пред всичко земно? На тоя въпрос Спасителят отговаря: *и всеки, който остави къща, или братя, или сестри, или баща, или майка, или жена, или деца, или нивя, заради Моето име, ще получи стократно и ще наследни живот вечен.* Това ще бъде на любещите Бога. Но, нека повторим, близки сродници и имот трябва да се оставят само тогава, ако те пречат да се живее по Бога. Напротив, блажен е оня човек, който живее в семейството на кръвни близки, родители и братя, които вярно и предано носят кръста си подир Христа и ревностно служат на вярата, правдата и милосърдието. В това благословено семейство любовта към Бога стои над всичко. Поради това тук *нго* *Христово е още по-благо и времето Му леко се понася.*

Това се разбира от дүха на днешното евангелско четиво. Следва сега да се запитаме: каква е силата на нашата любов към Бога? Кого предпочита тя; Исүса Христа ли, или родните близки и земните блага? Изповядваме ли открито пред хората вярата и любовта си към Него? Носим ли своя житейски кръст подир Спасителя? Ръководим ли се в живота си от Божия закон за правда, братство и морал? Нека всеки сам да си даде отговор на тия въпроси. Изобщо може да се каже само това, че тоя отговор не може да бъде напълно утешителен.

От какво са тия крамоли и раздорни, тия измамничества и кражби, тия скърби и страдания, тия частни и обществени бедствия и злополүки? От това, че вярата в Бога е отслабнала в хората и обществото. От това, че в живота и делата си те твърде рядко се ръководят от повелите на закона Божий за справедливост и морал. От това, че връзката и обичта на хората към земното и временното е станала твърде силна и те често забравят, че са гости тук на земята. Следователно, главната причина за скърбите

и злополүките в живота е тази, че хората са обикнали повече света с неговата сүета, обикнали са повече себе си и своите кръвни близки и сродници, отколкото Господа Бога, извора на живота и богатата. Неговите истински изповедници са малцина; малцина носят с достойнство кръста си подир Него...

Ала ние всички жадүваме за радост, за щастие и благополүчие в живота. Светът минутно ни дава, или само обещава такива. Всъщност той ни носи повече скърби и разочарования. Временното и сүетното не може да задоволи човешкия дүх. Поради това, който иска да осигүри вечната радост за безсмъртната си дүша, трябва да обикне повече то всичко извора на тая радост – Господа Спасителя; да понесе кръста си подир Него и да изпълнява закона на вярата и правдата като Него.

Който обича майка или баща повече от Мене не е достоен за Мене. Така үчил Спасителят, така и постъпвал. Веднъж, когато говорел на народа *за вечния живот*, му казали, че майка му и братята му го викат. *Който изпълнява волята Божия, той ми е брат, сестра и майка (Марк. 3:35).* – отговорил той – без да върза да се отзове на близките си. За Него делото Божие е било по-важно от тях, и те не трябва да пречат в момента на това дело. Толкова повече, че всички, които Го слүшат и изпълняват волята Божия, са Негови братя и сестри...

Исүс Христос безспорно, е обичал и синовно се грижил за великата си майка. Ала в слүчая той ни поүчава в истината и правдата не само с дүми, но и с висок пример. Неговата постъпка ни казва: когато вашите родители, сродници и учители ви дават мъдри и полезни съвети, слүшайте ги. Когато те ви искат помощ, үтеха и үслүга, дори когато и вие сами сте немощни и скърбни, старайте се с последни сили да им помогнете. Но, когато те с празни дүми и неразүмни желания искат да ви отклонят от дълга и любовта ви към Бога и да ви въвлекат в дела, гивелни за съвестта и дүшата ви, тогава не ги слүшайте. Обикнете повече правдата и истината, изпълнявайте неотложно закона и волята на Бога, за да сте достойни за Него и за вечния живот.

И түй, да обикнем Господа Бога с всичките сили на дүшата си. Да наредим и разположим живота и делата си според неговите евангелски заповеди. Нека му подражаваме и в мислите и желанията си, в намеренията и постъпките си. *Ако някой Ме обича, ще спазва словото Ми; ако спазите заповедите Ми, ще пребъдете в любовта Ми* – казва Той. Ще се прекратят споровете и раздорите, ще престанат кражбите и престъпността, ще се намалят злополүките и бедствията само тогава, когато се изпълняват заповедите на закона Божий. Затова нека всички се грижим за тяхното прилагане в живота. Нашето лично и общо щастие и благополүчие зависи от нашата обич към Господа Спасителя. Колкото повече тази обич бъде по-силна, толкова повече радостта ни ще бъде продължителна в живота. Прочее *да пребъдем в любовта на нашия Спасител*, сега и во веки. Амин.

Видински митрополит Неофит
Източник: www.dobrotoliubie.com

РОЖДЕСТВО НА СВЕТИ ИОАН, ПРЕДТЕЧА И КРЪСТИТЕЛ ГОСПОДЕН (ЕНЬОВДЕН) (24 юни)

ТРОПАР НА СВ. ИОАН КРЪСТИТЕЛ, ГЛАС 4

Пророче и предтечо на Христовото пришествие, ние, които с обич те почитаме, недоумяваме как достойно да те възхвалим, защото неплодството на родилката разреши и отческото безгласие, а със славното и честно твое рождение се проповядва на света въплъщението на Бина Божи.

КОНДАК, ГЛАС 3

Неплодната отпреди днес ражда Христовия предтеча, а той е изпълнение на всяко пророчество защото за Когото пророците проповядваха, на Него той, като положил ръка на Йордан, яви се Божията слава над пророците наедно с тая на проповедника и предтечата.

Отеческо наследство

СВ. ИОАН ШАНХАЙСКИ (19 юни)

ПРЕДАЙТЕ НА ХОРАТА: МАКАР ДА УМРЯХ, СЪМ ЖИВ!

Светител Йоан (Максимович), или както всички го знаят Шанхайски и Сан Франциски Чудотворец, е добре познат в целия свят със своите чудеса и със строгия и аскетически живот, който е водел. Огромната му любов към хората го е карала да върши безброй много милосърдни дела, лишавайки себе си от сън и почивка.

Светител Йоан е бил строг аскет, закричник на бедните, сираците и немошните, благодатен целител на човешките души и тела, юродив заради Христа, съвременен апостол в Азия, Европа и Америка. Той никога не лягал да спи, нощите прекарвал в молитва. Господ Сам му откривал, кой се нуждае от помощ, и той неочаквано се явявал там, където е бил особено необходим. Владиката минавал през стени; прогонвал бесовете от обсебени; отговарял на незададени на глас въпроси; изцелявал безнадеждно болни, обречени на

смърт хора; предварително знаел нуждите и скърбите на идващите при него. От него изхождала сила, привличаща хората повече, отколкото безчислените чудеса: това било силата на Христовата любов. За вярващите от целия свят светител Йоан Чудотворец е бърз помощник в бедни, болести, скърби и любвеобвилен утешител по време на всякакви страдания.

Постоянната му грижа за умъртвяване на плътта имала за основа този страх Божий, който владиката пазел по Преданието на древната Църква и Света Русия.

Носел Владиката дрехи от най-евтина тъкан и меки чехли или сандали, винаги без чорапи – каквото и да е времето. Често ходел бос, подарил сандалите си на някой бедняк. Той дори служел бос, за което бил подлаган на сурово порицание.

Сега вече е известно, че Владиката бил не само праведник и подвижник, но и толкова близък на Бога, че обладал дар на прозорливост и по неговите молитви ставали чудеса.

Той посещавал и затворите, извършвайки Божествена литургия за осъдените на обикновена малка масичка. Но най-трудното дело за пастира е да навестява душевноболни и бесновати (Владиката ясно ги различавал). В предградията на Шанхай имало психиатрична болница и само той притежавал духовна сила да посещава тези тежко болни хора. Той ги причастявал и те удивително мирно го приемали и слушали, винаги чакали неговото идване и го посрещали с радост.

Той е ходел обикновено бос (за умъртвяване на плътта) – дори в най-големи студове. Случвало се, върви бос на стъда по каменистата алея от корпъса до храма, който се намирал при вратите, а корпъсът бил вътре в парка, на хълмче. Веднъж си бил наранил крака, докторите не могли да го излекуват, и имало опасност от заразяване на кръвта. Наложило се да вземат Владиката в болница, но той отказвал да лежи на креват. По настояване на началството той, в края на краищата, се покорил и легнал на легло, но сложил под себе си вълнуш, за да му бъде неудобно да лежи. Сестрите от болницата, францужойки, казвали: „Вие докарвахте при нас светец!“ Всяка сутрин при него идвал свещеник, служил Литургия и Владиката се причастявал.

Една интересна случка от живота на светеца илюстрира неговото желание да не се осъжда ближния дори и при по-особени обстоятелства. Той винаги се е водил от огромната си любов към хората и се е молил за всички.

Веднъж в края на богослужението на Владиката му станало лошо, и той се съгласил веднага да се качи в килията си. Съпроводил го кадетският възпитател, който бил силен и висок мъж. Когато те отворили вратата на владиската килия, видели някакъв човек, който крадял. Като видял, че няма какъде да бяга, този човек изскочил през прозореца, намиращ се доста високо. Въпреки това кадетският възпитател се втурнал след него, но Владиката го спрял и казал: „Нека бяга. аз го познавам, вчера дойде при мен,

дадох му пари. Щом се е върнал, значи са му трябвали повече, нека бяга, аз ще се помоля за него.“

За почитащите неговата памет, свети Йоан Шанхайски и Сан Франциски Чудотворец върши големи чудеса и до днес. Нека просим неговото застъпничество пред Бога и макар да си е отишъл от този свят той е наш молитвеник на небето.

Из книгата „Свети Йоан Шанхайски и Сан Франциски Чудотворец“
Източник: www.pravoslavien-sviat.com

Отческо наследство

СВ. ТЕОФАН ЗАТВОРНИК: ЗА ТЪРПЕНИЕТО

"И ще бъдете ненавиждани от всички заради Моето име" (Лк 21:17). Който вдъхне в себе си макар и малко светския дух, той става хладен към християнството и изискванията му. Това равнодушие преминава в неприязън, ако продължи дълго и особено ако се съчетае с някои превратни учения. Духът на света с неговите превратни учения е дух неприязнен на Христа; той е дух антихристов; неговото разпространение води до разрастване на враждебността спрямо християнската вяра и християнския начин на живот. Нещо подобно става около нас (1882 г., ред.). Засега само глухо ръмжене се чува отвсякъде, но няма да е чудно, ако скоро започне предреченото от Господа: "Ще ви уловят... и прогонят... , ще бъдете предадени... и ще ви умъртвят" (Лк 21:12-16). Антихристовият дух е винаги еднакъв. Каквото е било в началото, ще бъде и сега, може би в друга форма, но със същото съдържание. Какво да правим?! "В търпението си спасявайте душите си". Търпете - но с твърдо изповядване на истината и в сърцето, и в думите.

Източник: www.pravoslavieto.com

Детски свят

МЪЧИТЕЛ

Промъкнал се Язовеца в един кокошарник и – щрак! Хванал се в капана. Едва си измъкнал лапата. Следвал пред къщичката си и започнал да говори с корема си:

- Ти си виновен! Ако не си беше наумил да ядеш кокошка, нямаше да пострадам. Голям мъчител си, да знаеш! И – фрас! – ударил го с юмрук!

- Голям бой заслужаваш, но ударя ли те по-силно и мене ще ме боли. Колко щеше да ми е добре без тебе... А сега само се чудя как да те натъпча.

- Гърл - бърл – закъркорил коремът.

- Ето, на – поклатил глава Язовеца – ти само това знаеш – да къркориш. Голям лакомник си. Трябва да те храня и сутрин, и на обяд, и на вечеря. А храна

от къде? Да си се замислял за това?

- Гърл – бърл!

- Заради тебе крада, да се наплюскаш! Край! Повече няма да те храня! Оправяй се сам, както знаеш! – казал Язовеца и легнал да спи.

Полежал, полежал и станал.

- Ама, че работа: и аз нещо огладнях. Не, не аз, коремът ми е гладен. Отвратителен си! За какво си ми притрябвал? Няма да те храня!

- Гърл – бърл – възмущил се коремът.

- Ти не ме заплашвай! Няма да ти мине номерът! Казана дүма – хвърлен камък! Няма повече да те храня!

И пак легнал да спи. Полежал, повъртял се. Не могъл да заспи.

- Ох, все пак трябва нещо да хапна! Иначе няма да заспя!

После погледнал корема и казал:

- Да не бях толкова гладен, нямаше да те храня, Мъчителю!

Автор: братя Бондаренко
Превод: Храм „Св. прор. Илия“

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

19 юни † 1 Неделя след Петдесетница - на Всички светии. Св. ап. Иуда, брат Господен. Преп. Паний Велики. Преп. Паний Хилендарски. Св. мчк Зосима Созополски. Св. Йоан Шанхайски. Гл. 8, үтр. ев. 1, ап. Евр. 11:33-12:2 (с. 70), лит. ев. Мт 10:32-33, 37-38 и 19:27-30 (Петрови заговезни)

20 юни * Преп. Наум Охридски. Св. свщмчк Методий, еп. Патарски. Св. Калист, патр. Константинополски

21 юни Св. мчк Юлиан Тарсийски. Преп. Юлий презвитер и Юлиан дякон

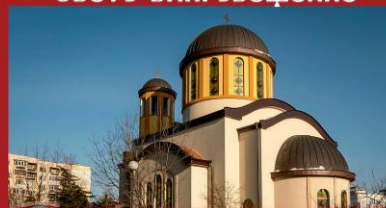
22 юни Св. свщмчк Евсевий, еп. Самосатски. Св. мчци Галактион и Юлиания

23 юни Св. мчца Агрипина. Св. преп. Антоний и Йоаникий

24 юни * Рождение на св. Йоан Кръстител. Св. Никита, еп. Ремесиански (Тип. с. 342, т. 7) (Еньовден)

25 юни * Св. прпмчк Прокопий Варненски. Св. прпмчца Феврония. Преп. Днионсий Атонски

ЗА ИЗОГРАФИСВАНЕТО НА НОВИЯ ХРАМ "СВЕТО БЛАГОВЕЩЕНИЕ"

ДАРЕНИИ СЕ ПРИЕМАТ ПО СМЕТКА:

IBAN: BG50UBBS80021090315830 | BIC: UBBSBG63

Обединена българска банка

За :Църковното настоятелство при храм „Св. прор. Илия“
(София, п.к.1582, ж.к. „Дружба 2“, бул. „Цветан Лазаров“)

Внорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба 2“, храм „Свети Пророк Илия“

Внорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg